

မသေပြူးတဲ့ဆိုင်းသံ

ကျုပ်ပန်းအိမ်

မသာမြူးတဲ့ ဆိုင်းသံ

တောရွာလေး တစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။ လောကတွင် ကျွန်ုပ် အပါအဝင် စာဖတ်သူတို့ အတွက် မယုံကြည်နိုင်စရာ လက်လှမ်းမမီနိုင်သည့် အကြောင်းအရာ များ စွာ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ မျက်စိနှင့် မြင်မှသာ နားဖြင့် ကြားရမှသာ ယုံကြည်ရမည် မဟုတ်ပေ အကယ်၍ သက်သေများ အထောက်အထားများ နှင့် တကွ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် တိတိကျကျ ပြလာခဲ့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ကော သင်တို့ ပါ ထိုအခြင်းအရာများကို အကြွင်းမဲ့ မဟုတ်တောင် ငါးဆယ် ရာခိုင်နှုန်းထက် မနည်း လက်ခံရပေလိမ့်မည်။

ထိုနည်းအတူပင် လောကတွင် သရဲတစ္ဆေ ဖုတ်ပြိတ္တာ နာနာဘာဝ ပရလောက သားများ ရှိသည် ကိုလည်း သင် ယုံကြည်ရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားခဲ့သော ပရိတ် တရားတော်များ တွင် ပါ ၎င်း သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသားများ ပင် ပါဝင်နေကြ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပြောမရုံ ကြုံမှ သိဆိုသော လူများ သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဒုက္ခရောက်တတ် ကြသည်။ တားမြစ်ထားသော စည်းဘောင်များကို ကျော်လွန်မိ၍ လည်း ဒုက္ခရောက်တတ်ကြသည်။ သူတို့ အား ဒုက္ခပေးသော အရာများ သည် ကား အခြား မဟုတ် နာနာဘာဝ ပရလောက သားများ ပင် ဖြစ်လေတော့၏။

"သာယာ လိုက်တဲ့ ... အသံကွာ"

"ဟုတ်ပ ... ဒိုးလုံးရာ ... ငါတောင် ... ထခုန်ချင်စိတ် ပေါက် လာလေရဲ့ "

"အေးကွာ ... ဆရာကြီး လက်သံကလည်း ... ပြောင်ပ"

"အို ... နှယ်နှယ်ရရ ဆရာကြီးမှ ... မဟုတ်တာကွာ"

ဆိုင်းဆရာကြီး ဦးတေဇ၏ ဆိုင်းသံကို ကြားရသူအပေါင်း ချီးမကျူးဘဲ မနေနိုင်။ နေမကောင်းသော သူပင် ဦးတေဇ၏ ဆိုင်းသံကို ကြားရမည်ဆိုလျှင် ချက်ချင်း အားအင် ပြည့်လာသလို ခံစားရသည် ဟု လူတချို့က ပြောဖူးလေသည် ။ ယခုလည်း ရွာကာလသားများ ဖြစ်ကြသောဘဒင်နှင့် ဒိုးလုံးက ဆိုင်းဆရာကြီး ဦးတေဇအား ချီးမွမ်းထောပနာ ပြုနေကြလေတော့သည် ။ ထိုစဉ်

"ဒီက ... အစ်ကိုတို့ "

ဒိုးလုံးတို့ ပြိုင်တူ ခေါင်းလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ရွာထဲက လူငယ်လေး ပေါ်ထွန်းအား တွေ့လိုက်ရ လေတော့သည် ။

"အေး ပေါ်ထွန်း ဘာလဲ"

"ဟို ဟို ဟိုလေ ဆရာကြီး ဦးတေဇ ရှိလား"

"ရှိမှာ ပေါ့ဟ ဆိုင်းသံတွေ ကြားနေရတာပဲ"

"အဆင်သင့်လိုက်တာ ကျေးဇူးပဲဗျို့"

ပေါ်ထွန်းလည်း ဝမ်းသာအားရ ဦးတေဇ နေထိုင်ရာ ခြံဝင်းကြီးထဲ ပြေးဝင်သွားလိုက် လေတော့သည်။ ။ ဒိုးလုံးတို့ ကတော့ ပေါ်ထွန်းအား ကြည့်ရင်း

"ဘယ်လိုကောင်လဲဟ"

"အေး ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့ "

"ထားလိုက်တော့ လာဟော့ကောင် ကိုသာဗျော ဆိုင်သွားပြီး ထန်းရေ လေး တစ်မြူလောက် ဆွဲကြတာပါ။"

"နိပ်ဟ သွားပြီလေ"

ဒိုးလုံးနှင့် ဘဒင်လည်း အတိုင်အဖောက်ညီစွာ တစ်ယောက် ပန်းကို တစ်ယောက်ဖက်ရင်း ရွာထိပ်က ကိုသာဗျော ထန်းတောကြီးဆီသို့ ခြေ လှမ်းများကို ဦးတည်လိုက် လေတော့သည်။ ။ ပေါ်ထွန်းမှာ တော့ ဆိုင်း ဆရာကြီး ဦးတေဇ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်တော့၏။

ဦးတေဇ အိမ်ကြီးထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ရှေးမြန်မာ တူရိယာများကို ပေါ်ထွန်း တွေ့ရလေသည်။ ။ သို့သော် သူအိမ်ထဲ တန်းမဝင် အိမ်အပြင်ဘက်မှ နေ၍

"ဗျို့ လေးတေဇ "

"ဗျို့ လေးတေဇ ရှိလား"

ဆိုင်းဆရာကြီး ရှိသည် ကို သူသိသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အိမ်ထဲတွင် ဆိုင်းဝိုင်းကို တစ်ယောက်တည်း မြိုင်ဆိုင်စွာ တီးနေသံကို ကြားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ ခေါ်သော်လည်း အထဲမှ အကြောင်းပြန်သံ တစိုးတစီမှ မကြားရပေ။ ဆိုင်းသံသာ အဆက်မပြတ်

ထွက်ပေါ် နေလေတော့၏။ ပေါ်ထွန်း ယခုရောက်လာခဲ့သည့် အကြောင်းမှာ မူကား လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ခန့်က ပေါ်ထွန်းတစ်ယောက် ဆိုင်းတီးပညာကို တတ်မြောက်ချင်သည် ဟု ဆရာကြီး ဦးတေဇအား ပြောခဲ့သော ကြောင့်ပင်။ သို့ကြောင့်လည်း ယခု မနက်ကိုးနာရီ အချိန်တွင် ဦးတေဇက ၎င်းအား သင်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောထားသောကြောင့် ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

"ဗျို့ ... ဦးတေဇ"

ငါးမိနစ်ခန့် ကြာတော့မှ အိမ်ထဲမှ ဆိုင်းတီးသံလည်း ပျောက်သွားလေတော့သည် ။ ခဏကြာတော့ ထိုအိမ်ကြီးထဲမှ အသက် ခြောက်ဆယ် အရွယ် ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ထွက် လာပြီး

"အေး ကောင်လေး ရောက် လာပြီလား"

"ဟုတ် ဦးလေးတေဇ"

"အေး အဲဒါဆို လာဒီမှာ လာထိုင် ငါမင်းကို သတိပေးစရာကော မေးစရာကော ရှိတယ်"

ဟု ပြောကာ ထန်းလျက်ခဲနှင့် ရေနွေးကြမ်းကရား တစ်လုံး တင်ထားသော စားပွဲဆီသို့ ပေါ်ထွန်းအား ခေါ်လိုက် လေတော့သည် ။ ပေါ်ထွန်းလည်း ဦးတေဇနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးတေဇက

"မင်းက ဘာလို့ ဒီဆိုင်းတီးပညာကို သင်ချင်တာလဲ"

"မြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက် ဖြစ်လို့ တတ်မြောက် ထားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် နောက်ပြီး ကျွန်တော်က ဂီတကို အားကြီး ဝါသနာပါတာ"

"အေး ... ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကောင်းပါတယ် ... ငါလည်း ကျော
ထောက်နောက်ခံ သားသမီး မရှိတော့ ဒီပညာတွေ ငါသေသွားရင် အလ
ကားဖြစ်မှာ မင်းသင်ချင်တယ် ဆိုတော့ ငါဝမ်းသာပါတယ် ကောင်လေး'
,

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါပေမဲ့"

ဦးတေဇ တစ်ယောက် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရေနွေးခွက်ကြီးကို
ကိုင်ကာ အဝေးကို ငေးနေမိလေသည် ။ ပေါ်ထွန်းလည်း
စိတ်မရှည်စွာဖြင့်

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ဦးလေးတေဇ"

"ဒါပေမဲ့ မင်း ဆိုင်းလက်သံကို မသာအိမ်တွေမှာ မတီးမိဖို့ တော့ တိ
ထားကွာ"

မမျှော်လင့်ထားသော စကားလုံးတချို့ ဦးတေဇ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျ
လာလေတော့သည် ။ ပေါ်ထွန်းလည်း ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း ကုတ်ရင်း

"ဘာလို့ လဲ ဦးလေးတေဇ"

"မင်းတို့ ခေတ်လူငယ်တွေ ဆိုတော့ ငါပြောလည်း နားလည်မယ် မ
ထင်ဘူး အရေးကြီးတာတော့ မင်းဆိုင်းကို ဘယ်တော့မှ မသာအိမ်မှာ မ
တီးမိပါစေနဲ့ "

ပေါ်ထွန်း၏ နားထဲသို့ ထိုစကားသံကြီးက ပဲ့တင်ထပ် နေလေတော့
သည် ။ ဆရာကြီး ဦးတေဇ၏ ဆုံးမ စကားများ ဤတွင် ရပ်ကာ ဆိုင်းပ
ညာများကို ပေါ်ထွန်းအား စတင် သင်ကြား ပေးလေတော့၏။
သိပ်ကြာကြာပင် မသင်လိုက်ရပေ ပေါ်ထွန်းမှာ ပါရမီ ဓာတ်ခံလည်း ရှိ

သလို သင်ချင်စိတ် ပြင်းပြနေသည့် အလျောက် သုံးလလောက် အကြာ
တွင် ပေါ်ထွန်းဆိုင်းပညာကို ဆရာတစ်ပါးလို တီးခတ်တတ် သွားလေ
တော့သတည်း။ ။
